

sabırsızlık zamanı

.....
kasım - aralık' 21

fiyat 5tl

ÖZGÜRLÜK
SOKAKTA!

İÇİNDEKİLER

Açlık Ordusu Yürüyor!.....	4-5
Fırtınaya Hazırlanalım, Sokakla Sınanalım!.....	6-8
Birlesip, Bir Olalım!.....	9
Kadınlar Savasta En Ön Safta.....	10-12
Üniversiteler Bizim Mücadelemizle Özgürleşecek!.....	13-14
“Ekim Devri’mine Giden Süreç Ve Bolsevik Parti”-1.....	15-17
Gölgeler Ordusu.....	18-19
Geleceksizlik.....	20-21
Yasayabilmek İçin.....	22-23
Hükümet Milstifa.....	24-25
Mesleki Teknik Anadolu Ticarethanesi.....	26-28
Zindalar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük.....	29-30
“Leninist”.....	31
Dünya Gençlik Hareketi: Geçmisten Bugüne Bir Bakış-2	32-34
“Sessizlik”.....	35

Merhaba, Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Kasım-Aralık ayı sayımız ile yeniden karşınızdayız. Açlık ve yoksulluk isyanları artık başladı. “Geçinemiyorum, açım” diye haykıranlar artık sokaklarda dinci-faşizme karşı sloganlarını en ateşli şekilde haykırıyor. Büyük gelişmelere gebe olan yeni bir alt üst oluş döneminin ivmeleneyeceği kitle eylemleri giderek güçlenecek. Bir taraftan faşizm eylemleri en acımasız yöntemlerle bastırmaya çalışırken, diğer taraftan burjuva muhalefet ve sosyal reformizm büyüyen kıvılcıma su taşımaya, onu söndürmeye düzen içine kanalize etmeye çalışıyor. Ama emekçi kitlelerin bilinci ve pratiği devrimci! Daha dün Antalya’da bu ülkeye devrim lazım, gerçek çözüm onda diye haykıran bir işçi ile onunla röportaj yapan kişi tutuklandı. Tutuklamalar, sokağa çıkma ezeriz tehditleri, her tarafta örülen faşist baskılar kar etmiyor, mızrak çuvala sığmıyor. Gençliğin aktif bir şekilde yerini alacağı, bilinç sıçramasının hızla büyüyeceği fırtınalı dönemler geldi. Tıpkı Boğaziçi direnişinde öne atılan üniversite gençliği gibi. İşte bu yüzden her yerde olduğu gibi üniversiteleri zapt u rapt altına almaya çalışıyorlar.

Boğaziçi direnişi tüm hızıyla sürerken, eylemlere katılan iki arkadaşımız Berke ve Pelit kayyum eliyle tutuklanması, öğrencilerin yaşadıkları sorunlara karşı eyleme geçmesiyle baskının artması bunlara örnektir. Geniş emekçi yığınlar gibi bizler de geçim derdi ve geleceksizlikle boğuşuyoruz. Zaten, okulların açılmasından bu yana birçok sorunla boğuşmak zorunda kaldık ve kalmaya

devam ediyoruz. Üniversitelerde hibrit eğitim sisteminden kaynaklı internet sıkıntısı yaşayan, derslerinin çoğu online olduğu için ev tutup memleketine geri dönmek zorunda kalan, fahiş kira fiyatlarından ve yurtların yetersizliğinden kaynaklı sokakta kalan, geçinemeyen, geleceksizlikle boğuşan üniversitelilerin öfkesi büyüyor. Derslere sıkış tıkaş girmek zorunda kalan, eğitim sisteminin niteliksizliğinden, piyasalaşmış eğitim sisteminden, baskıcı ve gerici bir anlayışın hüküm sürdüğü okullardan, geleceksizlikten bıkmış liselilere ne demeli, peki? Peki ya çözüm emekçilerin düzen dışına taşan, sokağa akan öfkesiyle birleşmek ve her yeri devrim mücadelesinin bir cephesine dönüştürmek!

Bu sayımızda son süreçteki sokak eylemlerin işlediğimiz yazılarımızdan, 6 Kasım ve akademik-politik mücadelelerin bağına tartıştığımız makalelerimize, barınamayan üniversitelilerden geçinemeyenlere, Ekim Devrimi’nden, gençlik hareketinde yeni yollar açma için yürüttüğümüz tartışmalara kadar birçok makalemizi okuyabileceksiniz. Ayrıca röportajların, okur mektuplarının sizleri beklediği bu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle. Fanzin kolektifimize güç vermek için sizler de yazı yazabilir, tasarıma yardımcı olabilir, fanzini çevrenize ulaştırabilirsiniz. Yeni sayımızda görüşmek dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Sabırsızlık Zamanı 3

AÇLIK ORDUSU YÜRÜYOR!

Tekelci kapitalizmin ve tekelci kapitalist üretimin büyük bir kriz içinde olduğunu son zamanlarda daha derinden fark eder olduk. Dolar karşısında hızla eriyen Türk lirası Türkiye ve Kürdistan emekçilerini yoksullaştırıyor. Hayat pahalılığı işçi ve emekçilerin yaşamını oldukça zorluyor ve büyük bir yıkıma yol açıyor. Türkiye’de yoksulluk sınırı 10.000 TL’nin üzerindeyken insanların büyük bir çoğunluğu asgari ücretle ya da asgari ücretin altında yaşamaya çalışıyor. Açlık sorunu giderek derinleşiyor. Açlık sınırının altında sadece ölmeyecek kadar karın doyurma durumuna geliyor. Yeryüzünün kaynakları bugünkü dünya nüfusundan çok daha fazlasını beslemeye yeterli olsa da kapitalist üretim biçimi yoğun emek sömürsüne, artı değere ve özel mülkiyete dayandığı için dünyada her yıl 11 milyon kişi açlık veya yetersiz beslenme sebebiyle ölüyor.

Ekonomik kriz nedeniyle yaşanan sarımsıntılar; doların 14 TL’yi bulması durumu, marketlerde temel gıda ürünlerine kota uygulanması, akaryakıt fiyatlarına; elektriğe, suya gelen zamlar... Geçinemeyen, her gün pazar yerlerinde kalan çürük meyve ve sebzeleri toplayan insanlarla karşılaşyoruz. Ya da sokak röportajlarında insanların haklı isyanlarıyla karşılaşyoruz. Hatırlamamak mümkün değil, sosyal medya için içerik üreten bir kanalın 74 yaşındaki bir kâğıt toplayıcısıyla yaptığı röportajda “Bizi kimse işe almıyor. Bunun için mecbur bu işi yapıyorum. Kutu topluyorum. Demir, teneke, öyle şeyler topluyorum ve ekmeğimi buluyorum. Kimseye muhtaç olmamak için bu işi yapmak zorundayım. Çalışmak zorundayız. Ameliyat oldum, parmağım kesildi. Sancı içindeyim ama çalışmak zorundayım.” ifadelerini kullanarak ağlamıştı.

Montesquieu'nun şöyle bir sözü var: "Birçok insanın yarı çıplak gezmesinin nedeni, başka birçok insanın yalnızca bir kişiyi giydirmek için uğraşmasından ileri gelir." diyordu. Evet, bir tarafta milyonlarca aç, evsiz ve yoksul insanlar, geçinemediği için kamera karşısında ağlayan emekçiler, diğer tarafta zenginliğine zenginlik katıp şatafat içinde yaşayanlar. Milyon dolarlık saatler takıp mango kurutun diyenler!

Kapitalist sistem bir bunalım içinde ve toplumun bütün kesimlerini büyük bir geleceksizliğe, açlığa ve yoksulluğa mahkûm ediyor. İşçi ve emekçiler çok kötü koşullarda çalışıyor, asgari ücretle ailesini geçindiremiyor. Öğrenci gençlik dinci, gerici, faşist bir eğitim alıyor, aldığı burs temel ihtiyaçlarını bile karşılamadığı için hem okuyup hem de çalışmak zorunda kalıyor. İTÜ'de akademisyenlik yapan Celal Şengör öğrencisini nasıl taciz ettiğini anlatırken, kadınlar sokaklarda samuray kılıcıyla katlediliyor. Tek geçim kaynakları çekçek olan kâğıt işçilerinin topladıkları atıklara bile el konuluyor. Bu sistem insanları umutsuzluğa ve intihara sürüklüyor, fakat bizler burjuva düzenin büyük bir çöküş içerisinde olduğunu biliyoruz. Çözümün açlığa, yoksulluğa yol açan emperyalist kapitalist sistemi yıkarak tarihin çöplüğüne göndermek olduğunu biliyoruz.

Kapitalist sistem büyük bir açlık ordusu yaratıyor. Açlık ve yoksullukla savaşıyor insanların içindeki öfke sokaklara taşıyor. Döviz kurunun ani bir yükseliş göstermesiyle birlikte işçiler, emekçiler, kadınlar, öğrenci ve işçi gençlik önce İstanbul ve İzmir'de sonra diğer iller-

de "Geçinemiyoruz" diyerek eylemler yapıyor. Kadınlar Mirabel kardeşlerden aldığı cüret ve güçle " Kadınlar Devrim İstiyor" şiarıyla barikatları yıkıyor, öğrenci gençlik üniversiteleri eylem alanına dönüştürüyor, üniversitelerden sokaklara akıyor. Sokağa dökülen kitleler kapitalist sistemden kurtulmak istiyor. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanlar faşist devletin bütün saldırılarına rağmen geri çekilmiyor ve ileri doğru atılıyor. Şairin de dediği gibi açlık ordusu yürüyor. Ekmeğe, ete, kitaba ve hürriyete doymak için yürüyor.

FIRTINAYA HAZIRLANALIM, SOKAKLA SINANALIM!

Yaşadığımız topraklarda geniş emekçi kesimlerin, gençlerin, kadınların en yakıcı sorunları haline gelen açlık ve yoksulluğa karşı sokaklar yakın zamanda eş zamanlı bir şekilde eylem alanına döndü. Dövizin TL karşısında korkunç bir yükselişe geçişi ve her türlü insani ihtiyacı kapsayan yüzlerce ürünün fiyatlarında korkunç bir zammın oluşu, artık insanların canına tak etti. Onlarca kentte başlayan bu hareket, birkaç günde yerini geçici olarak basın açıklamalarına ve sembolik tepkilere bırakmış gibi görünse de, buz dağının altında biriken o devasa çelişkiler yumağı burjuva toplumun irinini patlatmaya yeter de artar.

Dünyadaki diğer kapitalist ülkelerdeki gıda tedariki sorunu, ekonomik kriz, mutlak yoksullaşmanın giderek derinleşmesi düşünüldüğünde yaşadığımız toprakların da kapitalist üretim ilişkilerinden dolayı aynı sorunları daha katmerli yaşadığını görebiliyoruz. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin zayıf halklarından biriyiz ve iktisadi olarak pandeminin de etkisiyle hızlı bir çöküş geçiren emperyalist-kapitalist küresel ekonominin kritik damarlarından birinde bulunuyoruz.

Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi bu belirlememiz karşılık buluyor, çünkü kapitalizm artık insanlığın ufacak bir sorununu çözme yeteneğinde ve kapasitesinde değil, aksine sürdürülemezliğini çeşitli biçimlerde ortaya koyuyor. Birçok ülkedeki bunalım durumu ve bu-

nun tetiklediği sokak eylemleri, grevler, çatışmaya evrilmiş gösteriler. En yakın örneklerimiz İspanya metal işçileri, Irak halkının 2 yılı aşkıdır süren eylemleri, Sudan Devrimi ve Fransa'da süregelen eylem dalgası...

Bizler devrimci komünistler olarak bu olgulara dayanarak devrimci bunalımın olgunlaştığını ve bir halk ayaklanmasının koşullarının oluşmakta olduğunu belirtiyoruz. Ancak harlanan ateşi söndürmeyi kendine vazife edinmiş itfaiyeci rolündeki yani sosyal reformistler bu sokak eylemlerinden mevcut dinci-faşist iktidarın seçimle yıkılabileceği sonucunu emekçi sınıflara yutturmak için yararlanmaya çalışıyorlar. Bunun için sokak eylemlerinde “AKP ve dinci faşist iktidar karşıtlığını” öne çıkarmaya çalışıyorlar. Emekçilerde düzen karşıtlığı, sadece AKP karşıtlığı değil, bütün burjuva kurumlara karşı güvensizlik, burjuvazinin politik ve ideolojik etkisinden uzaklaşma ve teorik-pratik anlamda devrimleşme söz konusu. Burada gençliğe özel bir parantez açmanın gerekli olduğunu düşünüyoruz. çünkü geleceksizliğin ve ekonomik-toplumsal yıkımın uç noktalarına savrulmuş, hayatının büyük bölümünü sefil koşullarda çalışmak zorunda kalarak geçirmiş gençliğin öfkesini, politikleşmesini enine boyuna tartışmak ve bu damarı devrime yönlendirmek zorundayız. Döviz kurunun TL karşısında ciddi bir yükselişe geçtiği, en temel insani ihtiyaçların 5 kat zamlanmış, yoksunluğun

hepimizin yaşamlarında psikolojik ve toplumsal tahribatlar yarattığı bu ortamda burjuvazi ve onun politik güçleri halk kitlelerini ve gençliği düzene bağlamak için binbir yola başvuruyor. Eylemlerin başladığı andan itibaren sokağa çıkmanın dinci-faşizmin işine yarayacağını söylemekten tutalım da, 3-5 aya yapılacak “erken seçimin” tüm sorunları çözeceğine kadar, türlü vaatlerde bulunuyorlar.

Burjuva muhalefet, elini çabuk tutmak için miting yapma kararları bile aldı. Hızlı davranmaya çalışıyorlar, çünkü devrimci öncü ile emekçi sınıfların bu enerjisi buluşabilirse, doğru taktik politikalar ve şiarlar altında gelişecek kitle hareketi sermaye egemenliğini kökünden yıkabilir. Boşuna değil, sürekleşmiş seçim tartışmaları ile düzenden ruh olarak, bilinç olarak, politik olarak kopan geniş kesimleri aldatmaya çalışıyorlar. Sermaye sınıfı, bir taraftan ayak-

lanmaları ezmek için her türlü askeri hazırlığı yaparken, diğer taraftan emekçileri seçimle oyalamaya çalışıyor. Gelelim devrimci gençliğin ne yapması gerektiğine.

En başta canlı sezgilerimizin çok açık ve her an her gelişmeye psikolojik, politik ve kadrosal anlamda hazır olmamız yarıcı önem taşıyor. Bir yerde emekçiler veya gençlik, kadınlar eyleme girişmişse, bir semtte veya okulda bir homurdanma varsa, orada bitmeliyiz. Bir şeylerin ardından sürüklenen değil, süreci örgütleyen bir tarzda çalışmalıyız. Yapacağımız irili ufaklı her faaliyetin boşa gitmediği bilinciyle hareket edelim.

Kolektif örgütlerimiz olan komitelerimizin, öğrenci birliklerimizin, emekçi semtlerdeki genç yoldaşlarımızın, işçi sınıfı içinde çalışma yürüten genç işçi önderlerinin kitle bağlarını güçlendirmek için hummalı ve sıkı bir çalışmaya

ihtiyacımız var. Politik olarak insanların düzeyine çok takılmadan, samimi ve güvenilir olmaları koşulu ile onlarla pratiğe girişebilmeliyiz.

Dönemin en öne çıkarmamız gereken ruh hali inisiyatifli, cüretli ve girişken, sırtında çantası ile oradan oraya koştu-ran genç devrimci karakteridir.

Gençliğin sorunlarının kalıcı çözümüne ilişkin veya siyasal duruma dair ne düşündüğümüzü kısa, net şekilde açık-layan çeşitli materyaller hazırlayabilir, okullarda forum çağrıları yapabilir, kan-tin ve amfilerde öğrenci toplantıları ör-gütleyebiliriz. Ajitasyon ve propaganda konusunda yeteneği olan, ilgisi bulunan veya sadece bunu yapma eğilimi olan her birimizin sınanma yeri sokaklardır, eylemlerdir, girişmekten çekinmeyelim!

Sokağı örgütlemek için en yaratıcı yön-temleri kullanabiliriz ve bu dönemin gençliği olarak bunu başaracak hayal gü-cüne sahibiz! Bu yönümüzü geliştirmek, gençlikteki devrimci duyguları harekete geçirmek ve görünür olabilmek için irili ufaklı sokak ajitasyonları, propaganda çalışmaları yapalım, ajitasyon-propa-ganda birimleri kuralım. Gençliğin geniş kesimleri sorunlarına kalıcı çözümler beklerken, gençliğe sosyal reformizmin veya burjuva karşı-devrimci muhalefet partilerinin değil Leninistlerin sesini taşımak için girişelim, görelim ve yeni güçlere ulaşalım!

Tarih bizi kavgaya çağırıyor, bu çağrıya cevap olma zamanı!

8 Sabırsızlık Zamanı

BİRLEŞİP, BİR OLALIM!

Reformist partiler bir seçim ittifakına hazırlanıyorlar. İttifakları bu düzlemde sürecek. 2023 seçimlerinde boykottan yana tavır koymak yerine mevcut hükümet gitsin yerine kim gelirse gelsin edasıyla pratikte olacaklar. Seçim öncesinde sessiz olup yasal eylemden eyleme gidenler, seçim zamanlarında devletten izin alarak yasal gösteriler düzenleyip kendilerini sokakların hakimi sanacaklar. Seçimi kazanırlarsa bunu kendi “üstün teorileri ve pratiklerine” bağlayacaklar, kaybederlerse veya kazanma durumunda herhangi bir engelle karşılaşırlarsa suçu halka atacaklar.

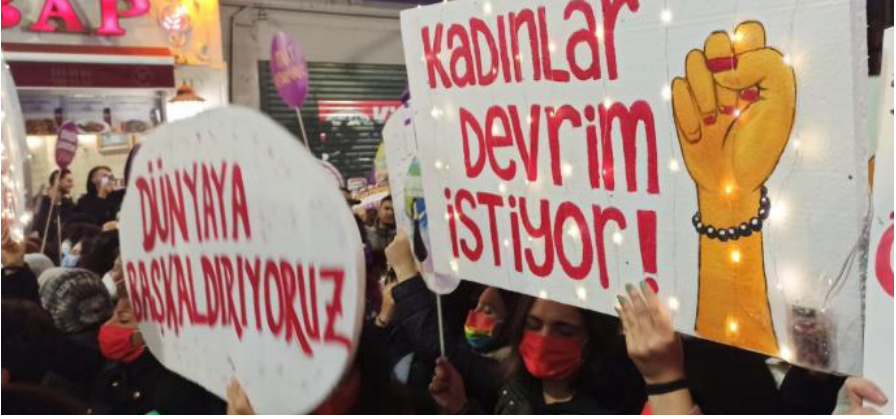
Onlar reformist taleplerle burjuvazinin ahırında siyaset yapmaya devam etsin. Biz bataklığı kurutmaya çalışırken onlar bataklıktaki sineklere odaklanıp bataklığın dibine batsın. Onları bataklıktan kurtaracak biz değiliz. Bizim görevimiz bataklığı kurutmak. Bu ancak birleşik devrim mücadelesiyle olur. Devrimci durumu görüp, zorun önemini kavrayanlar birleşip bir oldular. Her siyasal eğilim bir şekilde birleşmeye çalışıyor, reformist partiler sanki demokratik bir seçim olacakmış ve mevcut hükümet seçimle gidecekmiş gibi seçime hazırlanıyor. Devrimciler bir tarafta reformistler bir tarafta, çünkü ayınlar aynı yere, ayrılar ayrı yere gider.

Bunu teoride zaten görüyoruz. Devrimci bir partinin programının yanına yaklaşmıyorlar. Pratikte ise sadece hükümetin istifasını istiyorlar. Çünkü faşizmin dev-

lete özgü değil de salt bir partiye özgün olduğunu savunuyorlar. İktidar değişimleri yaşandığında ise sorunun çözüleceğinden eminler. Yeni bir iktidarın gelme durumunda ise aşırı muhalefetten devrimciliğe yönelmeyecekler. Onlar hep burjuvazinin peşine takılmış muhalefetti ve hep öyle kalacaklar.

Oysa faşizm tekeli sermaye egemenliğine, devlete dayanır. Burjuva devlet bir halk devrimi ile yıkılmadan, demokratik halk devrimi gerçekleşmeden özgür ve gerçek demokratik bir ortam yaratılamaz. Bu yüzden saflar oldukça belirgin ve oldukça sıkı. Onlar seçim ittifakı yapıp kaybettiklerinde suçu halka atacaklar. Kendilerini kitlelerin devrimci enerjisi ile buluşturmayı beceremeyenler başarısızlıklarında halkı suçlu bulacaklar. Halka devrimci söylemleri götürenleri ise sekterlikle, keskinlikle suçlayacaklar. Biz ne keskiniz ne de sekteriz. Biz devrimciyiz. Bizim önümüzde iki seçenek var. Ya devrimci olup bu köhne düzeni yıkacağız ya da bu sistem içinde çürüyüp gideceğiz. Bizim koşullarımız bizi devrimci olmaya yöneltti. Yaşamın devrimci sesine kulak verelim. Çünkü bu karanlığı yırtmak için ya bir yol bulacağız ya da bir yol açacağız! Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

KADINLAR SAVAŞTA EN ÖN SAFTA!

İnsanlığın tüm sınıflı tarihi, erkek cinsinin kadın cinsi üzerinde egemenlik kurma tarihi, kadının ezilmesi tarihidir. Dolayısıyla insanlık yüzyıllar boyunca büyük tarihi ilerlemeler gerçekleştirdi. Fakat, bu ilerleyiş erkeklere daha iyi bir durum getirirken kadınlar da ezilip, sömürüldü.

Kadınlar ilkel komünal toplumdaki sonradan sonra hep ezilen, sömürülen konumda kaldı. Hem cinsel olarak ezildi hem de emekçi kadınlar işçi sınıfının bir parçası olduğu için acımasızca sömürüldü. Bu yazımda bütün toplumlarda kadınların konumunu teker teker açmayacağım. Daha çok kapitalist toplumda kadının konumundan ve aile de kadının konumundan bahsedeceğim.

Kapitalizmde her şey daha fazla artı-değer için yani kendi egemenliklerini yaşatmak için en geniş yığınları mülksüzleştirme yoluyla kendisine çalışacak muazzam derecede çok büyük bir işçi

10 Sabırsızlık Zamanı

ordusu yarattı. Aynı zamanda o güne kadar kadın ve çocuk emeğini de aşırı derecede toplumsal üretim sürecine sokmuş, kapitalist toplum ortaya çıktığı andan itibaren kadınların ve çocukların emeğinin muazzam bir şekilde sömürüsüne dayanmıştır.

Burjuvazi kadını toplumsal üretim sürecine çekerken aynı zamanda kadının aile ve toplum içindeki ikincil konumunu korumaya da özen göstermiştir. Bu da kadının erkekten çok daha ucuz emek gücü olarak görülmesine neden olmuştur. Ve işçiler arasındaki rekabeti kadın işçiler ve işsizler üzerinden sağlamaya çalışıp ücretleri en alt sınırdaki tutmanın ön koşulunu oluşturmuştur. Yani kadın hem evde hem fabrikada ikincil konumdadır. Ve hep ezilen, sömürülen taraftır.

Kadın fabrikada kocasından, babasından ya da abisinden bağımsız birey olarak çalıştığı halde bile kadının emeği babasının ya da kocasının yardımcısı olarak

görülür. Çünkü, burjuva toplumda ailenin besleyicisi erkek olarak kabul edilir. Dolayısıyla kadının bin bir emeklerle kazandığı bütçenin “aile” bütçesine ek gelir olarak gitmesinden kaynaklı emekçi kadının ücreti düşük tutulur. İlk üretim araçlarının özel mülkiyet olarak erkeğin elinde toplanmasıyla kadının köleleştirilmesi, emeğinin hiçe sayılmasından kaynaklı kadının çalışıp kazandığı bütçe babanın ya da kocanın yardımcısı olarak görülür. Evet, belki kadın toplumsal üretimin hemen hemen her alanında bulundu. Fakat bu erkekler ona toplumsal hak eşitliğini kazandırmadı. Tam tersi üretimdeki yeri evdeki, ailedeki konumunu değiştirmedeği gibi iki katına çıkardı. Çünkü evin dışındaki çalışması onu evdeki “görevlerinden” azat etmiyor. Hem fabrikada bitmek bilmeyen çalışması, bedenlen tükenmiş duruma gelmesi yetmiyormuş gibi eve geldiklerinde de eş ve annelik görevlerini yerine getirmek zorunda kalıyorlar.

Bütün toplumsal ilişkiler gibi ailenin niteliği de içinde bulunduğu ekonomik sisteme göre şekilleniyor. Özel mülkiyet erkeğin elinde toplandığından dolayı or-

taya çıkan “karı-koca”, “çekirdek aile” erkeğin kadını özel mülkü haline getirmesiyle, baskı altına alınmasıyla oluşuyor. Engels aile ve kadın ilişkisi ile ilgili şöyle diyor. “Karı-koca evliliği, tarihe asla erkekle kadının karşılıklı uzlaşması olarak girmez. Tarihte kendini gösteren ilk sınıf çatışması, erkekle kadın arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın karı-koca evliliği içindeki gelişmesiyle ve ilk sınıf baskısı da dışı cinsi, erkek cinsi tarafından baskı altına alınmasıyla düşümdeştirler.”

Özel mülkiyetin ortaya çıkmasından sonra gelişen toplumlarda, evliliklerde bu sınıfsal ilişkileri temel almak zorunda kaldı. Örneğin; zenginler arasındaki evlilikler, kadın-erkek ilişkileri sevgi temelinde değil soylu ailelerin unvanlarına göre ya da tamamıyla kadını cinsel bir obje olarak görmesi ile gerçekleşti. Fakat, işçi ve emekçi ailelerde bu tabii ki daha farklı işledi. Çünkü proleterlerin ellerinde mal, mülk olmadığından genellikle kişisel beğeniler ve duygusal anlamda bir şeyler besleme üzerinden oluştu. Bu anlamda proleter kesim bu konuda burjuvaziye nazaran daha özgürdür.

Evet, burjuvazi baktığımız zaman bütün orta çağ boyunca feodal toplumun boyunduruğu altında kalan kadın ve erkeği o zamanlara göre daha çok özgürleştirdi. Fakat bu beraberinde kendine yabancılaşmayı erkeğin ve kadının daha fazla çalışıp akşam evlerine geldiklerinde sadece ortak zamanlarının akşam yemeği olması aynı zaman da bu masada beş karış suratların, birbirleriyle tek bir cümle dahi konuşmadan robotlaşmalarını da beraberinde getirdi. Kapitalizm özgürleştirirken aynı zamanda yabancılaşma ve çürümeyi de proleter ailenin içine soktu. Aynı zamanda kadın işten gelip kocasına yemek yapmak, evi temizlemek, çocuğuna bakmak gibi görevleri de yapmak durumundaydı. Çünkü, erkek proleter de olsa erkek egemen sistemde sahip olduğu bütün ayrıcalıkları kullanır. Kadının dışarı da çalışıp para kazanması her ne kadar bu otoriteyi kırmış olsa da tamamen ortadan kaldırmıyor. Dediğimiz gibi erkek kendine sunulan bütün ayrıcalıkları kullanıyor.

Adeta kadının üzerinde kamburlaşan kırk parçaya bölünmüşlük, katmerleşen sömürü, ezilmişlik, daralan duvarlar. Artık kadın için katlanılamaz bir hale geldi. Ve kadın kendini hapseden o duvarları yıkmaya, çatlatmaya başladı. Bu da kadının üretime katılması ile gelişti. Kadının üretime katılması aslında onu sıkıştıran o duvarları çatlatmasını sağladı. Kadının politik bilincinin de gelişmesinin bu temelde toplumsal mücadeleye katılmasının ve özgürleşmesinin yolunu açtı.

Burjuvazi kadını evinden çıkartıp fabrikalara, üretime çekerken bunu düşünmemiştir. Kadını daha fazla sömürebilmeyi,

daha fazla artı-değer elde edebilmeyi düşünmüştü. Fakat kadını bir kere proleter saflara çektikten sonra işler değişti. Evet, belki de üretime katılması onun ezilmişliğine katma değer kattı. Ama bu ezilmişlik onu devrimci saflara götürdü. Ve kadın tarihin büyük sahnesinde örgütlenerek, eyleme, harekete geçerek bin yıllık prangalarını kırıp attı. Lanetli üstüne yapışmış hırkasını atıp yerine ateşli gömleklerini giydi. Kılıçlarını kuşandı. Ve meydanlara atıldı verdiğimiz büyük savaşta en ön saflarda en cesur şekilde savaştı, savaşıyor ve savaşıacak!

12 Sabırsızlık Zamanı

ÜNİVERSİTELER BİZİM MÜCADELEMİZLE ÖZGÜRLEŞECEK!

Öğrenci olmanın fazlasıyla zor olduğu bir dönemden geçiyoruz. Yaklaşık 2 yıldır pandeminin gölgesinde ve kapitalistlerin, dinci faşist iktidarın yönetemediği bir süreçte öğrencilik bir yana, yaşamımızı idame ettirmekte zorlanıyoruz. Uzaktan eğitim tamamen niteliksiz ve birçok öğrencinin uzaktan eğitime katılabilecek koşulları yok. Her yıl üniversitelerden binlerce öğrenci

mezun oluyor ancak çoğu kendi alanında iş bulamıyor. Üniversite mezunları ya işsizler ordusunu büyütüyor, ya da işçileşiyor. Öte yandan kapitalist sistemin her yandan sardığı öğrenciler, gençler yozlaşmanın, çürümenin etkisinde kalıyor. Hiçbir öğrenci mutlu değil, psikolojik bunalıma giren ve intihar eden öğrencilerin sayısı her geçen gün artıyor. Ve daha nice...

Bütün bu sorunları neden yaşıyoruz?

Cevabımızı verirken okul duvarlarına hapsolmeden, kapitalist sistemi ve krizlerini, emperyalist- kapitalist sistemin çöküşünü temele almak, bütünsel yaklaşmak gerekiyor. Emperyalist- kapitalist sistem bir süredir derinleşen ekonomik, siyasal, sosyal krizler ve özellikle

21. yüzyılda artan ayaklanmalar, gerçekleşen devrimler sonucu ayakta durmakta zorlanıyor. Çöküyor. Yönetemiyor. Ve Avrupa'dan, Amerika'ya, Ortadoğu'ya kadar halklara açlık, sefalet, yoksulluk, geleceksizlikten başka hiçbir şey veremiyor.

“Bunun öğrencilerle nasıl bir alakası var?” diye sorabilirsiniz. Ancak, asla unutmamak gerekir, toplumsal

yaşamı üretim sistemi, üretim ilişkileri ve bu ilişkiler çerçevesinde konumlanan sınıflar ve onlar arasındaki mücadeleler belirler. Yani bizim okullarımız, eğitimimiz, işsizliğimiz, geleceksizliğimiz, yaşadığımız her şey temelinde var olan üretim sisteminden yani kapitalizmden kaynaklanır. Günümüz koşullarında krizlerle sarsılan bu sistem, öğrenci gençliği de gelecek kaygısı ile sarıyor, işsizliğe mahkum ediyor. Bu kısa anlamıdan bir sonuç çıkarmak gerekirse;

Öğrencilerin bu düzende iki seçeneği var. Birincisi bütün bu sorunları yaşamaya devam etmek, katlanmak, boyun eğmek. Yaşamımızı, hayallerimizi bırakıp bize verilen kabul etmek... İkincisi yarın ne yapacağımızın dahi garantisini veremeyen kapitalizmi ve kapitalizmin

bize dayattığı yaşamı kabul etmemek, hayır diyebilmek. Düşlerimizi gerçekleştirmek için daha çok çalışmak, mücadele etmek... Marx'ın deyişiyle kapitalizmde "İnsan kalmanın tek yolu, insanlık dışı bu sisteme karşı savaşımdır". Biz öğrenciler de günümüz koşullarında bu bakış açısıyla hareket etmeliyiz.

Bugün mücadelemiz, değişen koşullar nedeniyle birkaç yıl öncesine göre çok daha farklı olmak zorunda. Türkiye-Kürdistan coğrafyasında işçilerin, öğrencilerin, kadınların, LGBTİQ+'ların, Kürt halkının, Alevilerin sorunları pandemiyle beraber alevlendi. Her yandan homurtular, şikâyetler, bireysel isyanlar, irili ufaklı eylemler geliyor. Bunu, öğrenci hareketine baktığımızda; özellikle 2021 senesi boyunca süren Boğaziçi eylemlerinden görebiliriz. Üniversitelerimize atanan kayyumlar, kayyumları protesto ettiği için gözaltına alınan, darp edilen, tutuklanan, ev hapsi alan arkadaşlarımız var. Bu süreçte en çok göze çarpan, Boğaziçi öğrencilerinin hiçbir şekilde geri adım atmaması, kayyumlara karşı demokratik-özzerk üniversite talebini kararlı bir biçimde sürdürmesi. Melih Bulu'nun görevden alınması sonrasında, Boğaziçi öğrencilerinin "Sorun yalnızca Melih Bulu değil, bütün kayyumlar gidene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek eylemsellikleri sürdürmesi bugün öğrenci gençliğin politik düzeyini göstermektedir. Öğrenci gençliğin en ileri kesimi, karşılaştığı en küçük sorunun yalnızca küçük bir sorun olmadığını, sistemin bir yansıması olduğunun farkındadır. Bu sebeple Boğaziçi öğrencilerinin mücadelesi okul içerisinde kalan bir mücadele değil. Ancak öğrenci

gençliğin mücadelesine dair söylenmesi gereken başka şeyler de var.

Geçtiğimiz günlerde birçok öğrenci yurdunda, yurt yemekleri ve barınma sorunu üzerinden eylemler gerçekleştirildi. Sokaklarda battaniye ile dolaşan, parklarda sabahlayan ve barınamıyordiyen öğrencilerle karşılaştık. Evet, birçok ilde öğrenciler aynı saatte, aynı yerde toplanıyor, en temel hakları için eylem yapıyor. Öğrencilerin kendi aralarındaki bu iletişim ve bu biçimde örgütlü hareket etmeleri gerçekten çok önemli ve büyük bir şey. Ancak bahsettiğimiz bu eylemleri gözlemlediğimizde hepsinin ortak ve olumsuz bir yanı olduğunu görüyoruz. Öğrencilerin yaptıkları bu eylemler ve başlattıkları hareket, sağlam temellere dayanan sürdürülebilir bir örgütlenmeye ulaşamıyor. Ve tam da bu yüzden bu eylemler bulunduğu yerden ileriye pek fazla gidemiyor, sona eriyor, sonuca varamıyor. Bugün çözülmesi gereken sorunlardan en önemlisi bu. Evet, çözmemiz gerekiyor ama biliyoruz ki elimizde sihirli bir değnek yok. Bu sorunu çözebilmenin yolu daha çok hareket etmekten geçiyor. Daha çok incelemek, daha çok araştırmak, daha çok sokakta olmak ve örgütlülüğü sürdürmeyen öğrenci gençliği örgütlemenin bütün yollarını denemek.

“EKİM DEVRİMİ’NE GİDEN SÜREÇ VE BOLŞEVİK PARTİ” -1

İnsanlık tarihinde Ekim Devrimi, ilkelere ve sonuçları itibarıyla diğer devrimlerden ayrılır. Ekim Devrimi’ne kadarki devrimlerde emekçilerin önemli bir rolü olsa da bu devrimler sonucu oluşan yeni toplumsal düzenlerde emekçilerin sömürülmesinin bir biçiminin yerini bir başka biçim almıştır. Sömürücüler de varlıklarını emekçilerin sırtı üzerinden devam ettirmişlerdir.

Sömürünün ve sömürücü sınıfların varlığının devam etmesinin nedenleri, gerek emekçilerin kurtuluşunun nesnel koşullarındaki eksiklik, gerek emekçilere politik bilinç taşıyacak işçi sınıfı teorisyenlerinin ve devrimcilerinin yokluğu, gerek emekçilerin iktidar mücadelesi ve iktidarı ele geçirip düşman sınıflardan koruma konusundaki yeterli olmayan deneyimleri vb. şeyler olarak sıralanabilir. Sadece Ekim Devrimi sömürü düzenini ve sömürücü sınıfları yok etme görevini başarabilmiştir.

Ekim Devrimi öncesinde 1871’de Paris Komünü gibi bir dünyanın ilk proleter iktidar deneyimi olmuştur, fakat Paris Komünü sadece Paris’le sınırlı kalmış, Fransa’nın tamamını kapsamadan karşı-devrimci saldırıyla sonlandırılmıştır. Ekim Devrimi sonrasında da sosyalizm yolunda olan halk demokrasisi devletleri kurulmuştur. Ancak bu devletlerde proletaryayla beraber proletaryanın müttefiki olan farklı sınıflardan kesimler de iktidarı proletaryayla paylaştıkları için bu devlet biçimleri “proletaryaya diktatörlüğünün bir biçimi” olarak değil, sosyalizme ve proletarya diktatörlüğüne geçiş evresinde olan demokratik halk iktidarları olarak kalmışlardır.

Ekim Devrimi’ni doğru anlamak istiyorsak, Ekim Devrimi’nden önceki süreci, yani Rus proletaryasının çeşitli mücadele ve devrim deneyimleri ve Lenin’in önderliğindeki Bolşevik Parti’nin bu deneyimlerdeki rolü üzerine değinmemiz

gerekir. Burada Bolşevik Parti'ye yoğunlaşmamızın nedeni de, Rusya'daki devrime doğru giden sürecin, nesnel etkenlerle beraber öznel etkenlerin ağırlıkta olduğu bir süreç olmasıdır. Kapitalizmin az geliştiği, küçük-burjuvazinin/köylülüğün ağırlıkta olduğu ve işçi sınıfının örgütlenmesine imkan tanıyacak türden demokratik hakların olmadığı Çarlık Rusyası gibi ülkelerde devrim, nesnel koşulları hesaba katan iradi etkenle, yani Öncü Parti'yle belirlenir. Bu nedenle yazımızda Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti'nin nesnel koşullar üzerine tavırları ve bu koşullardaki iradi etkenleri üzerinde duracağız.

BOLŞEVİZMİN DOĞUŞU VE LENİNİST PARTİ MODELİ

Rusya'da 1800'lü yılların sonlarında kapitalizmin gelişmesiyle birlikte sanayi proletaryasının sayısı hızla artmaya başlamıştı. Seksenli yılların ortasında proletarya örgütlü grevler biçiminde örgütlü mücadele yolunu tuttu. Ama, Rusya'daki Marksist çevreler bu örgütlü grevler anında sadece propaganda yapmakla yetindiler. Proletarya safları içinde kitle ajitasyonunun gerekliliğini anlamadılar ve bu nedenlerden dolayı proleter hareketiyle bağları oluşmadığı için proletaryaya önderlik edemediler.

O zamanlarda proleter harekette oportünist bir eğilim olan ekonomizm eğilimi vardı. Ekonomizme göre işçiler sadece ekonomik mücadeleyle yetinmeliydi. Politik özgürlük için mücadele etmeye gelince de bu mücadele, işçilerin destekleyeceği liberal burjuvaziye bırakılmıyordu. Lenin bu tür oportünist görüşlerin

sınıf uzlaşmacılığından, devrimci Marksizmin terk edilmesinden, proletaryanın bağımsız bir siyasi partisinin gerekliliğinin yadsınmasından ve proletaryanın burjuvazinin siyasi bir uzantısına dönüştürülmesinden ibaret görüşler olduğunu söylüyor ve bu görüşleri teşhir edip onlarla savaşıyordu. Lenin tüm bu teşhirlerinde, liberallerin Çarlık otokrasisine karşı "mücadelelerinde" korkak ve yalpalayıcı karakterde olduklarını ve devrimden korktukları için proletaryanın devrimci mücadelesine karşı düşmanca bir tutum takındıklarını defalarca tekrarlıyordu.

Lenin daha sonraları partileşmeye başlamak için Iskra gazetesini çıkararak dağıtık Marksist grupları bir araya topladı. Lenin'in tüm bu çabaları başarıyla sonuçlandı. Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi kuruldu.

Lakin oportünist görüşlere karşı mücadele Parti'de de devam etti. Parti'de iki grup vardı. Birisi Lenin'in önderliğindeki Marksizmin devrimci özünü savunan Bolşevik grup, diğeri ise Martov'un önderliğindeki oportünist Menşevik grup. Menşevikler oportünistliklerini parti meseleleri alanında gösteriyorlardı. Mesela partinin örgütlü bir bütün olması gerektiğini, bağımsız kişilerin ya da grupların parti organlarının kararlarına karşı yükümlülüğü olmaksızın parti içinde kabul edilmeleri gerektiğini, tüm parti üyelerinin parti disiplinine tabii olmaması gerektiğini ve merkeziyetçiliğin olmaması gerektiğini savunuyorlardı. Tüm bu oportünist görüşler, Menşeviklerin kitle kuyrukçuluklarından öte bir şey değildi.

Lakin oportünist görüşlere karşı mücadele Parti'de devam etti. Parti'de iki grup vardı. Birisi Lenin'in önderliğindeki Marksizmin devrimci özünü savunan Bolşevik grup, diğeri ise Martov'un önderliğindeki oportünist Menşevik grup. Menşevikler oportünistliklerini parti meseleleri alanında gösteriyorlardı. Mesela partinin örgütlü bir bütün olması gerektiğini, bağımsız kişilerin ya da grupların parti organlarının kararlarına karşı yükümlülüğü olmaksızın parti içinde kabul edilmeleri gerektiğini, tüm parti üyelerinin parti disiplinine tabii olmaması gerektiğini ve merkezizetçiliğin olmaması gerektiğini savunuyorlardı. Tüm bu oportünist görüşler, Menşeviklerin kitle kuyrukçuluklarından öte bir şey değildi.

Menşeviklerin tüm bu görüşleri, Marksist devrim teorisindeki nesnel etkenleri fazlasıyla öne çıkardıklarını ve iradeci etkenleri yok saydıklarını gösterir. Rusya gibi köylülüğün ağırlıkta olduğu bir ülkede kapitalizm herhangi bir Batı Avrupa ülkesindeki kadar gelişmemiştir, işçi sınıfının nüfusu da çoğunluk değildir ve demokratik hakların ise kısıntısı bile yoktu. Dolayısıyla Rusya gibi ülkelerde devrimin iradi yönü ağır basacaktı. İşte Lenin de devrime giden süreçte iradi etkeni, yani proletaryanın öncü partisini teorize etmişti.

Lenin'e göre parti, proletaryanın kendisi değil ama bir parçasıdır yani öncü müfrezesidir. Proletaryanın birçok müfrezesi vardır. ancak her müfrezeye öncü müfreme denemez. Partiyi burada öncü müfreme yapan şey, toplumsal yaşamın gelişme yasalarının bilgisiyse donatıl-

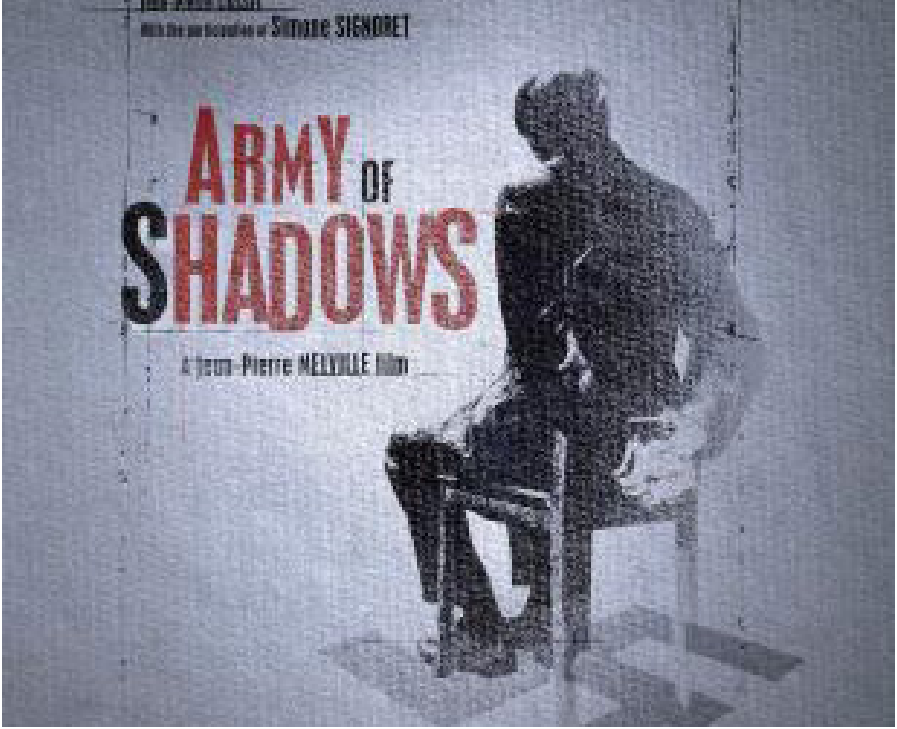
mış olması yani kılavuzunun diyalektik ve tarihsel materyalizm olması, proletaryaya önderlik etme ve onun mücadelesini yönetme yeteneğinde olmasıdır. Bu nedenle parti ile sınıfı karıştırmamak gerekir. Menşevikler gibi her bireyin kendini parti üyesi ilan edebilmesi talebinde bulunmamak gerekir, çünkü parti ile sınıfı birbirine karıştırmak, partinin bilinç seviyesini proletarya içerisindeki ve proletaryanın davasıyla yakın olan her bireyin bilinç seviyesine indirgemek demektir ve bu öncü partiyi tasfiyeye götürür. Öncü partinin amacı, sınıf bilinçsiz işçileri sınıf bilinciyle ve politik bilinçle donatmaktır.

Bir diğer önemli olan şey de, partideki irade ve eylem birliğidir. Parti, irade birliği, eylem birliği ve disiplin ile birbirinde kaynaşmış olan tek bir otak müfrezede örgütlenmiş işçi sınıfının mücadelesine önderlik edebilir.

İşte Ekim Devrimi'ne giden yolda proletaryanın öncü müfrezesi Bolşevik Parti böyle bir partiydi. Devrime giden süreçte nesnel etkenleri doğru tahlil etmekle beraber iradi yöne ağırlık vermesinin gerekliliğini anlayan, Menşevikler ve diğer tüm oportünistler gibi kitle kuyrukçuluğuna düşmeyen ve devrimi belirsiz bir geleceğe ertelemeyen bir partiydi.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

GÖLGELER ORDUSU

“...Adamlarımızın yüz kez isim değiştirmek zorunda kaldıklarını biliyoruz, ne barınakları ne de belli bir çehreleri var. Eski-püskü ayakkabılar içinde, güneşin olmadığı, şan ve şöret vadetmeyen yollarda gidip geliyorlar gizlice. Ordumuzun aç ama inançlı olduğunu biliyoruz. Bir gölgeler ordusudur bu; aşkın ve felaketin yarattığı mucizevi bir ordu...”

Nazi Almanya’sı, ikinci emperyalist paylaşım savaşında, Avrupa’nın birçok bölgesini işgal etti. Gölgeleler Ordusu’nun hikayesi, 1940’ta Nazi’lerin işgal ettiği Fransa’da geçiyor. Gestaponun, SS su-

baylarının çizmelerinin altında işkence gören, katledilen, toplama kamplarına atılan Fransızları, Yahudileri görüyoruz bu hikayede. Karşısında ise Nazilere ve faşizme karşı örgütlenen, mücadele eden, yeraltı örgütleri kuran komünistleri ve antifaşistleri görüyoruz.

Kitabın yazarı ve aynı zamanda gazeteci olan Joseph Kessel, Nazi’lerin Fransa’yı işgal ettiği süreçte ortaya çıkan bir direniş örgütünde yer almıştır. Kitapta da bu direniş örgütünü, gerçekten yaşanmış olayları anlatıyor.

Bu dönemde Naziler, tren istasyonlarında çok sıkı arama yapıyor, radyo dalgalarını dinliyor, ev ev direnişçileri arıyor. Yakaladıklarını, korkunç işkencelerle konuşturmaya çalışıyor, işkence evlerine, toplama kamplarına gönderiyor veya idam ediyor. Nazilerin direnişçilere göz açtırmadığı bu koşullarda direnişçiler, komünistler, anti-faşistler radyolardan iletişim kuruyor, binlerce gazete basıyor, bastıkları gazeteleri trenlere binerek şehirden şehire birçok eve, birçok insana ulaştırıyorlar. Sürekli kimliklerini, evlerini, kılıkklarını değiştirmek zorunda kalıyorlar. Ve Nazilere karşı mücadeleyi bu en zor koşullarda sürdürüyorlar. Nasıl oluyor da mücadele bu koşullarda sürdürülüyor?

Özellikle koşulların en zor olduğu zamanlarda, mücadele kendi olanaklarını, kendi koşullarını yaratıyor. Bu koşulların yaratılmasında, şüphesiz en önemli etken ve güç; Gölgeler Ordusu. Nedir aynı zamanda kitaba da adını veren bu gölgeler ordusu?

Gölgeler ordusu, isimsiz kahramanlardır. Yüzlerini, isimlerini, ne yaptıklarını kimse bilmez. Ama savaşın, mücadelenin cephe gerisinde hep onlar vardır. Mücadeleye ve örgüte alan yaratırlar. Sadece evden işe, işten eve gittikleri, hiçbir şeye ses çıkarmadıkları bilinir, öyle zannedilir. Ancak onlar alttan alta bir volkan gibi kaynarlar. Kitapta Gölgeler Ordusunun direniş örgütüne saymakla bitmeyecek birçok yarar sağladığını, bunların örneklerini bulabiliriz. Polisten kaçan ve kılık değiştirmek için berbere giden bir direnişçiye ceketini vererek kılık değiştirmesine yardımcı

olan berber... Ordu savaştan çekilirken, geride kalan zırhlı aracı kaçırıp yaşamı pahasına direnişçiler için evinin arkasında saklayan köylü... Direnişçileri şarap fiçilerine saklayan şarapçı... Evlerini korkusuzca devrimcilerin, direnişçilerin kalması için açan aileler ve daha çokça örnek...

Bütün bu örneklerden bir örgütün güçlü olmasını sağlayanın tam olarak gölgeler ordusunun varlığı olduğu sonucu çıkarılabilir. Çünkü devrimciler en zor koşullarda mücadeleyi, kavgayı sürdürürken aynı derecede karşı devrimciler, devletin kendisi devrimcilere yönelik bütün araçlarıyla bir saldırı yürütür. Devrimcileri her fırsatta ezmeye, yok etmeye çalışır. Bu noktada devreye girer gölgeler ordusu, elindeki en küçük imkanlarla elinden gelenin en iyisini yapar devrimciler için. Ve onlara hareket alanı sağlar.

Deniz'lerin THKO bildirisine yazdıkları gibi; "Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanmayınız". Çünkü gölgeler ordusu, tarihin en güçlü öznesidir.

"Gölgeden çıkan biri alır yerini, sen düşersen."

GELECEKSİZLİK

Üniversite öğrencilerinin geleceksizliğe ve çaresizliğe itilmesi sorunu ile ilgili bir yazı yazmaya çalışacağım. Benim de şahsen yaşamakta olduğum geleceksizlik sarmalı bugün bu topraklarda yaşayan 2 milyona yakın üniversite öğrencisinin ortak sorunudur. Biz öğrenci gençlik olarak yaşamamızın ortalama 1/3'ünü okulda geçiriyoruz, ancak eğitimin niteliksizliği ve bizlere hiçbir gelecek vaat etmeme sorunu karşısında eğitimen ve öğrenme arzusundan uzaklaşıyoruz. Okuduğumuz bölümlere ilgimiz olsa dahi eğitimin sınıfsal ve politik yönünü girdiğimiz her derste hissediyoruz. Yine yaşadığımız geleceksizlik sorunu sebebiyle ne derslere çalışma isteği ne de vakit ayırma gereksinimi duyuyoruz. Çünkü, bizlere bir şey vaat etmeyen, bir şey

kazandırmayacağını düşündüğümüz bu derslere çalışmayı gereksiz görüyoruz.

Geleceksizlik sorunu yalnızca öğrencileri eğitimenle uzaklaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda öğrencilerin çoğunda fiziksel ve psikolojik sağlık sorunlarına da sebep oluyor. İntiharlar ve intihar girişimleri öğrenci gençlik içinde çoğalıyor; hatta ben bu satırları yazmadan önce kaldığım yurttaki bir öğrenci arkadaşım bileklerini keserek intihar girişiminde bulundu. Okuma ve öğrenme isteğinden dahi yoksunlaşmamıza sebep olan yine bu geleceksizlik sorunudur. Öğrenci gençliğin araştırma ve yeni bilgiler edinme arzusunu körelten onları yozlaşmaya, gericileşmeye ve çaresizliğe iten yine bu geleceksizlik ve gericici eğitim

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZM!!!

Aydın'dan Bir DÖB'lü

sisteminin kendisidir. Dinci faşist çetele-
rin üniversitelerde örgütlenmesi, üniver-
sitelere elini kolunu sallayarak polis ve
jandarmaların girmesi, ülkü ocakları adlı
faşist çetecilerin okullarda terör estirme-
si gibi sorunların da öğrenci gençliğin
hayati sorunları olduğuna da değinmeyi
gerekli görüyorum. Ancak bu yazımda
bu sorunların üzerinde durmayacağım.
Geleceksizlik öylesine çıplak bir gerçek
olarak duruyor ki öğrencilerin karşısında
her yerde gördüğünüz her öğrenciden bu
sorun üzerine bir yaka silkme duyabilir-
siniz. Otobüste, kampüste, kütüphanede,
yurtlarda ve öğrenci bulunan her yerde
kendi arasında sisteme küfrederek gele-
ceksizlik ve çaresizlik sorunlarına öfke
kusan gençlerin sesini duyabilirsiniz.

İşte tam da bu öfkeye tutunmamız la-
zım çünkü çaresiz değiliz. Bizleri bu
geleceksizlik, yoksulluk, sefalet ve dinci
gerici eğitime mahkum eden bu sisteme
karşı mücadelede en önemli silahımız bu
öfke olacaktır. Öğrenci gençlik öyle bir
geleceksizlik durumu içinde ki pek çoğu
okuduğu bölümle ilgili bir mesleği hayal
dahi etmiyor. Nefret ettiğini söylemesi-
ne karşın kendisine dayatılan faşizmin
kolluk gücü olan uzman çavuş, polis
gibi mesleklere itiliyorlar. GELECEK-
SİZLİK ve çaresizlik hisseden bütün öğ-
renci arkadaşlarıma sesleniyorum gele-
ceksiz ve çaresiz değiliz, yalnız değiliz,
güçsüz değiliz, öfkemizi kuşanıp bizi
intiharlara sürükleyen bu kapitalist sis-
teme karşı mücadele etmenin tam zama-
nıdır! Yaşadığımız bütün sorunlara karşı
örgütlenerek, birleşerek ve dayanışma
içinde mücadele ederek zafer kazanabi-
liziz, geleceksiz değiliz; çünkü

YAŞAYABİLMEK İÇİN...

Genç, yaşlı, işçi, öğrenci; birbirinden farklı milyonlarca insan, ama ağızlarında aynı söz: Yaşayamıyoruz!

Ekonomik kriz gittikçe derinleşiyor, hayat pahalılığı her geçen gün artıyor. Aklınıza gelebilecek her şeye durmadan zam yapılıyor ve bu durum; kapitalist düzen tarafından yaşama isteği sömürülmüş, en temel ihtiyaçları bile lüks haline getirilmiş bir halkı ortaya çıkarıyor. Hayatın her alanından, her kesiminden insanlar seslerini yükseltiyor; yaşayamıyoruz diye bağırıyor.

Toplumun en dinamik kesimi, öğrenci gençlik, bu krizi iliklerine kadar hissediyor. Liseli gençlik olarak, geleceksizlikle karşı karşıya olmamız yetmiyormuş

gibi, bugünü de yaşayamıyoruz. Herhangi bir hobi sahibi olmak; gezmek, dolaşmak; sinemaya, tiyatroya gitmek kısacası insanın insan kalabilmesi için yapması gereken en basit aktiviteler bile bizden çok uzakta. Çünkü her şey gibi bunlar da çok pahalı. Hayatımızın okul ve ev arasında sınırlı, tek amacımızın ise bir üniversite kazanmak için aylarca çalışmak ve -sonrasında işsizler yığına katılmak- olması bekleniyor. Eğitim tamamen ticari bir alana dönüşmüş ve her şey birer meta haline getirilmiş olduğu için; eğitimde fırsat eşitsizliğini, eskisinden daha çok daha fazla hissediyoruz. Çoğumuz bir kitap almakta bile zorlanırken bazıları en iyi okullara gidiyor, özel dersler, dershaneler, istediği eğitimi alabiliyor ve böylece kendimizi

kimsenin eşit koşullarda olmadığı ama herkesin geleceğini belirlemek için aynı sınava tabi tutulduğu bir eğitim sisteminin içinde buluyoruz. Bazılarımız maddi sıkıntılar, ekonomik kaygılar yüzünden okumayı bırakmak zorunda kalıyor. Bunun geçtiğimiz günlerde somut örneklerini gördük; yurt çıkmadığı için, ev kiralayamadığı için onlarca öğrenci üniversiteye gidemedi, hayallerinden vazgeçmek zorunda kaldı belki de. Kapitalist sistem sadece onların değil; liseli, üniversiteli milyonlarca öğrencinin hayallerini yıkıyor. Maddi kaygılar yüzünden gerçekten yapmak istediği şeye, hayal ettiği geleceğe sırtını çeviren (çevirmek zorunda kalan) milyonlarca öğrenci... Hangi mesleği seçersem daha fazla para kazanırım sorusuna buldukları cevap, okudukları bölüm oluyor.

Sayıdığımız bütün bu olumsuzluklar, bizi umutsuzluğa düşürmemelidir. Aksine, tüm bu sorunların, çelişkilerin gitgide derinleşmesi bu düzenin sonunu getirmeye çok yakın olduğumuz anlamına gelir. Yazının başında da söylediğimiz gibi, öğrenci gençlik toplumun en dinamik kesimidir ve şimdi yapmamız gereken bu gücümüzü bulduğumuz her alanda; sokakta, okullarda, sosyal medyada bu düzene karşı mücadelede kullanmak. Artık hepimiz yaşamımızı anlamsızlaştıran, bizi ger geçen gün hedeflerimizden ve hayallerimizden biraz daha uzaklaştıran bu sisteme karşı başkaldırıyoruz. Günümüzde, yaratmaya çalıştıkları “hiçbir şeyi sorgulamayan, sistemin bir kölesiymiş gibi itaat eden” öğrenci gençlik profili varlığını tamamen yitirmiştir. Kapitalist sistem tarafından sömürüldüğünün, köleştirildiğinin

farkında olan; siyasi, ekonomik her olayın yansımasını kendi hayatında gören ve öfke ile dolan öğrenci gençlik artık hiçbir kaygısı olmadan, özgürce yaşayabilmek için kökten bir çözüm bulmak ve bu amaç uğruna mücadele etmek zorundadır.

Yaşadığımız tüm sorunlara karşı kökten bir çözüm bulmak gerekir diyoruz, çünkü hâlâ kurtuluşumuzun bu düzenin içerisinde gerçekleşebileceğini düşünenler var. Bu düzen içerisinde yapılacak hiçbir şey, bu ister iktidar değişikliği olsun ister yeni birkaç reform, gençliğin hayatını bu kadar derinden etkileyen ekonomik ve siyasi krizlerin ortadan kalkmasına sebep olmaz. Kökten çözüm, kapitalist sistemi yıkmak ve sosyalist düzeni inşa etmek demektir. Bu yüzden her birimiz, zaten son demlerini yaşayan kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne göndermek için örgütlü mücadele içinde yer almalıyız.

Antakya'dan Bir DÖB'lü

HÜKÜMET Mİ İSTİFA?

Emperyalist kapitalist sistem içinden çıkamayacağı bir ekonomik ve siyasal bunalımın içinde. Öyle bir noktadayız ki ekonomik ve siyasal açıdan geri dönülmez bir sokağa çoktan girmiş durumdayız. Her gün durmadan gelen zamlar, işçi sınıfının sefaletini kat be kat artırdı. Parasızlıktan ötürü okulu bırakanlar, kendini yakanlar alışılagedlik olaylar arasına uzun süre önce girdi. Sokak röportajında gözü yaşaran amcadan, “Ben buradan eve giderken araba çarpıp ölsem gözüm arkada kalmaz” diyen gençten ekonomik krizin ne kadar derinleştiğini anlayabiliyoruz.

Bu kriz de öfkeleri tavan yapan kitleleri geçtiğimiz günlerde sokağa itmişti. Doların artması ile dışarı fırtına gibi çıkan bu insanların hepsinin ağzında “Hükümet istifa!, hükümet istifa!” sloganları dolanıyor. Bu taleple eylemler düzenleniyor ve bu eylemlerde insanlar darp

edilip gözaltına alınıyor. Emekçi sınıfların öfkesi dinci-faşizme ve sermaye egemenliğine yöneliyor. Bir tarafta her şeye sahip olanların umarsızca yaptıkları, sahip oldukları şatafat düzeni, diğer tarafta açlık ve yoksunluk içinde kıvranan geniş emekçi yığınlar...

Sosyal reformistlerin özellikle öne çıkardığı ve bujuva muhalefetin iktidara taşınmasının ajitasyonunu yapan bu slogan kitlelere gerçek kurtuluş yolunu anlatmak açısından politik olarak yetersizdir. Bir burjuva iktidarın bir başka burjuva iktidarla yer değiştirmesinin emekçi sınıfların yaşamsal sorunlarına getireceği hiçbir çözüm yok. Bunun için kitlelerin önünde gittiğini iddia edenlerin kendine dönüp bakması gerekiyor.

Bir devrimci dalganın yaklaşan yıkıcı etkilerini gören faşizm, bu dalgayı, dalgıran misali hem güçlenmeden ezmeye

alışıyor hem de bütün öfkeyi seçimlere kanalize etmek istiyor. Fakat krizin bu kadar derinleşmesinin ardından bu sistem, ayakta kalmakta oldukça zorlanıyor. şunu açıkça söyleyebiliriz ki bu sistem son günlerini yaşıyor.

Bu sistemi yerle bir etmeye alışmadığımız müddetçe işçilerin, emekçilerin, kadınların, ğrencilerin, LGBTİ+'ların ve ezilen tüm yoksul halkların özgürlüğünden bahsetmek işçileri kandırmaktan başka bir şey değildir. Artık sokakta bitmeyen hiçbir şeyin, işçi sınıfının burjuvaziye olan savaşına bir getirisi olamaz.

Devrimcilerin bugünkü görevi sisteme başkaldıran her kesimin enerjisini birleşik devrime kanalize etmektir. Girdiğimiz her ortamda tek yolun birleşik devrimden geçtiğini, başka yolların sadece çıkmaz sokak olduğunu anlatmalı, girdiğimiz her eylemde ajitasyonlarda, sloganlarda birleşik devrimi ön plana çıkarmalıyız.

Adana'dan Bir DB'l

MESLEKİ TEKNİK ANADOLU TİCARETHANESİ

Meslek liselerini özetlemek istersek değil okul, değil eğitim yeri, tam olarak Mesleki Teknik Anadolu Ticarethanesi olarak özetleyebiliriz. Meslek liseleri bir okul olmaktan çıkmış, tam anlamıyla ticarethaneye dönüşmüş durumda. Okul müdürlerinin okula rüşvetle öğrenci alması, rüşvetle öğrencileri bir üst sınıfa geçirmesi, meslek bölümleri şeflerinin okul materyallerini kullanarak üretim yapıp ürettiklerini satışa çıkarması, öğrencileri bu üretime dahil etmek için işçi gibi çalıştırıp para vermesi ve sayamayacağımız kadar birçok yolsuzluk, ciddi bir ticaret ilişkisi. Burası bir okul değil, fabrika. Onlar okul sorumlusu değil, fabrikatör. Bizler öğrenci değil, işçiyiz burada. Evet, burası okul değil ticarethane. Daha bölüm seçtikten itibaren üniversiteye değil, anlaştıkları fabrikalara işçi (burada yadsıdığımız okulda yaşadığımız emek sömürsüdür, işçi olmak değil.) olarak hazırlıyorlar bizleri.

Bu ticarethanede işler sadece bu tür ticaretlerle bitmiyor tabii. Bu ticarethanenin, işlerin yürümesi için kendi kuralları ve kendi kültürü var. Mesela bu ticarethanede siyaset hem yasak hem de değil. Eğer bu ticarethanenin işleyişini bozacak, eğitim sistemi ve kapitalist sistem aleyhine siyaset yapılırsa (Cumhurbaşkanını eleştirmek ve “çay” demek de dahil bu siyasete) yasak. Okuldan atılmaya kadar cezası var. Ama ticarethanenin işleyişini bozmayacak, kapitalist sistem lehine siyaset yapılırsa yasak değil. Bu siyasetin ırkçı-dinci faşist bir siyaset olması hiç önemli değil, bu siyasetin örgütlenme çalışmasını yapmaktan önemli değil. Yeter ki onların ticari işleyişini bozmasın. Ticari işleyiş bozacak şeylerden kastımız sadece iş yapmayarak işleyişe zarar vermek değil tabii ki. Öğrencilerin, bu eğitim sistemine, kendisi üzerinden yapılan bu ticarete karşı bilinçlenmesi bile bu ticari işleyişin çarkına çomak sok-

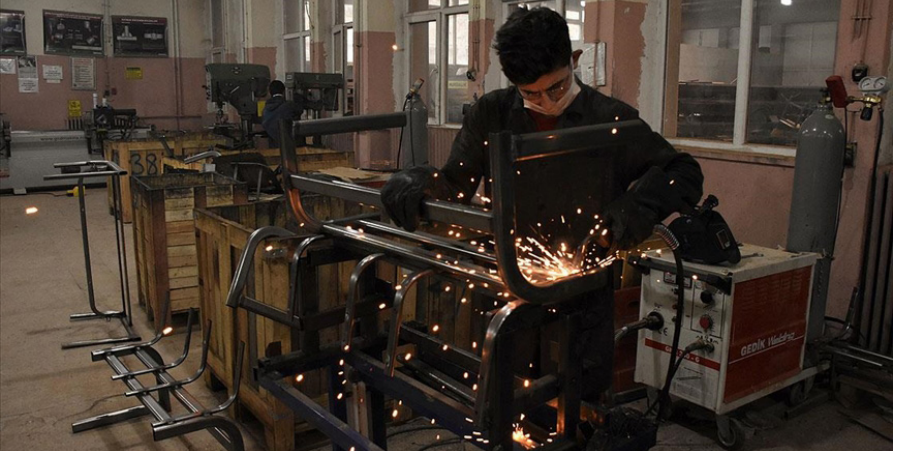
maktır. Okullarımızda birçok sorunla karşılaşyoruz. Bunlar sadece okuldaki ticaretle sınırlı kalmıyor tabii ki. İda-
renin de desteğiyle faşist çetelerin ör-
gütlenmesi, öğrencilere karşı yapılan
cinsiyetçilik, taciz, psikolojik şiddet,
kadın öğrencilere en temel ihtiyacı olan
kadın pedinin dahi sağlanmaması, hatta
genç kadınlara karşı baskı unsuru olarak
kullanılması, LGBTİQ+ öğrencilerin ilk
başta okul yönetimi tarafından sonra da
bu yönetimin desteğinden güç alan ho-
mofobikler tarafından dışlanması, psi-
kolojik ve fiziksel şiddet görmesi, okul
üniformalarının bir emekçi çocuğunun
alamayacağı kadar fahiş fiyatlarla sa-
tılması, ücretsiz staj defterinin para ile
satılması vs. vs. Burjuva eğitim sistemi-
nin çürümüşlüğüne dair verilecek örnek
çok ancak biz hepsini anlatmaya gerek
duymuyoruz. Çünkü burjuva eğitim
sistemine dair verdiğimiz bu yakıcı ör-
neklerden yazamadığımız kadar çoğunu
zaten bunu okuyan sıra arkadaşlarımız
yaşıyor.

Tüm toplum gibi, biz liseli öğrenciler-
inde karşısına bir zorunluluk olarak
çıkan şey artık sorunlarımızı değil, bu
sorunlarımızı nasıl çözeceğimizdir. Biz
bu sisteme karşı mücadele etmeliyiz.
Ve bu mücadeleyi politik özgürlüğün
kazanılmadan, akademik özgürlüğün,
kazanılamayacağı bir politika ile verme-
liyiz. Biz, A veya B partisinin iktidara
gelmesiyle akademik özgürlüğümüzü
kazanamayız. Türkiye’de bugüne ka-
dar iktidara gelen her hükümet de bize
bunun sadece boş bir vaat olduğunu ka-
nıtladı. Özgürlüğümüzü, hayallerimizi,
geleceğimizi ve hayatımızı sandıkla de-
ğil; turnaklarımızla, kollarımızla, çelik-

ten yumruğumuzla kazanacağız. Bunun
başka yolu yok! Akademik özgürlük,
bu sistemin tamamıyla alaşağı edilerek,
halkın iktidara geçişiyle kazanılacaktır.
Eğer milyonlarca işçi, bir avuç patron
tarafından son nefesine kadar sömürü-
lüyorsa ve tüm hayatını karnını doyur-
mak için patronunun cebini doldurmak
için harcıyorsa, eğer bir kadın sokakta
yürürken öldürülüyorsa, eğer bir insan
sırf farklı bir ulusa mensup diye faşistler
tarafından katlediliyorsa, eğer çocuklar
açlıktan ağlıyorsa, eğer... Bizim bu olay-
lardan bağımsız bir şekilde bilimsel, pa-
rasız, anadilde, eşit, özerk eğitim almayı
beklememiz sadece hayalperestlik olur.
Bu yüzden biz, sadece burjuva (serma-
ye-patronlar sınıfının) eğitim sistemine
karşı değil, aynı zamanda ana-babala-
rımızı sömüren, Kürt halkını, kadınları,
LGBTİQ+’ları yani tüm halkı katleden
kapitalist sisteme ve faşizme karşıda
mücadele etmeliyiz. Örgütlenmeli, okul-
larımızda, sınıflarımızda, yaşadığımız
mahallelerde gittiğimiz her yerde in-
sanlara bu acı gerçeği ve bunu değiştire-
bileceğimizi, devrimin uzaklarda, Rus
romanlarında değil, dibimizde, ayak sesi
kulağımızı çınlatacak kadar yakında ol-
duğunu anlatmalıyız.

Eğer biz her okula gittiğimizde “Neden
burayız?”, “Mezun olunca ne değişecek?”
diye soruyorsak, okula gitmek için
yol paramızı karşılayamıyorsak, gelece-
ğimizi hayal dahi edemiyorsak, bizim
bu sisteme karşı mücadele etmemek için
kaybedecek hiçbir şeyimiz yok demek-
tir. Ancak, kazanacak birçok zaferimiz
var, kazanacak yeni bir dünyamız var!

Örgütlenmek bizim için yabancı, vakit

it ayrılmayacak bir şey değildir, örgütlenmek bizim için zorunluluktur artık. Tüm sıra arkadaşlarımızı hakkımız olan geleceğimizi, akademik özgürlüğümüzü alma mücadelesine, Devrimci Öğrenci Birliği saflarında örgütlenmeye davet ediyoruz.

Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, kazanacağımız birçok zaferimiz var.

Geleceğimizi, haklarımızı, hayallerimizi, özgürlüğümüzü çalan bu sistemden:

Alacaklıyız; Bize Gelecek Borcunuz Var!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

28 Sabırsızlık Zamanı

ZİNDANLAR YIKILSIN, TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Zindanlar, bugüne kadarki tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi kapitalist toplumda da egemen sınıfın en önemli baskı ve şiddet araçlarından biri olma özelliğini koruyor. Sermaye egemenliği, faşist devletin en başat kurumlarından zindanları kullanarak devrime öncülük edecek güçleri ve tüm ilerici kesimleri tutsak ederek teslim alabileceğini düşünür.

Dinci faşist iktidar, devrimci durumun yükselmesi ile birlikte saldırı-ganlığını kat kat arttırarak birleşik devrim cephesinin hareket alanlarını kısıtlamaya çalışıyor.

Dışarıdaki baskılar arttıkça tutsaklara işkenceler, baskılar uygulayarak, infazlarını yakarak, tek tip elbise dayatmasıyla zindanları teslim almaya çalışıyor. Bugün onlarca cezaevinde, devrimci tutsakların tüm sosyal faaliyetleri ve açık görüşleri iptal edilmiş durumda, kitap, gazete ve dergilerin ellerine ulaşması ve okumaları türlü türlü bahanelerle engellenmeye çalışılıyor. Zindanlar, devrimci tutsakların toplumdaki yalıtılmasına sebebiyet verdiğinden dolayı zindanlardaki baskı, şiddet ve devlet terörünün topluma ve geniş kitlelere ulaşması çok daha zor oluyor.

Şunu da belirtelim, 12 Eylül askeri faşist cuntası bile defalarca denemesine rağmen tutsakların infazlarını yakmayı başaramamıştı. Faşist devletin toplumun hemen hemen her kesimine azgınca saldırmasından sonunun geldiğini anlayabiliriz. Ama devrimci tutsakları bu ucuz saldırılar ile teslim alamayacaklar!

Faşist devletten tutsakların serbest bırakılması gibi taleplerimiz olmamalı, devrimci tutsakların özgürleşmesinin tek yolu zindanların yıkılmasıdır.

Bu nedenle ezilen halklara, emekçilere, işçi sınıfına vermemiz gereken bilinç her zaman zindanların yıkılması, tutsakların özgürleştirilmesi ve bunun için siyasal, devrimci mücadelenin büyütülmesi olmalıdır. Bundan dolayı burjuvazinin iç savaşı en sert koşullarda yürüttüğü zindanlardaki koşulların teşhiri, politik tutsaklarla her türlü dayanışmanın güçlendirilmesi ve politik özgürlükler mücadelesinin yükseltilmesi, biz dışarıdaki devrimcilerin görevidir. Çünkü zindanların hizmet ettiği egemen sınıf olan sermaye sınıfı ve faşist devleti ayakta kaldığı sürece, onlar bizleri yine zindanlara

tıkmaya, yeni zindanlar inşa etmeye ve toplumun geniş kesimleri bu korku ile yıldırmaya çalışacaklar.

Zindanlardaki baskılara, işkencele-re, devlet terörüne izin vermeyeceğiz, geleceğın toplumunu kuracak gençler olarak insanlık dışı muamelelerle zapt edilmeye çalışılan devrimci tutsakları sahipleniyor, onların dışarıdaki eylemi ve söylemi olacağımız sözünü veriyoru-z. Çünkü biliyoruz ki zindanlar özgürleşmeden ne öğrenci gençlik, ne de işçi-işsiz gençlik, ne de ezilen uluslar özgürleşebilir. Bu nedenle zindanlardaki devrimci tutsakların özgürleşmeden, biz gençlerin özgürleşemeyeceği bilinciyle hareket etmeliyiz. İşçi sınıfının öncülüğünde zafere ulaşacak bir halk devrimi zindanlardaki tutsakların gerçek ve kalıcı olarak özgürleşmesinin temel koşuludur. Bu yüzden, bugün biz devrimci öğrencilerin önündeki en önemli görevlerden birisi de budur!

Devrimci Tut-saklar Özgürleşmeden, Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

30 Sabırsızlık Zamanı

LENİNİST...

Ne yatar uyursun çaresiz insan
Sadece ölümler bir şey yapamaz
Ara bul kendine bir sadık yoldaş
Özü bir sözü bir partin oldukça

Ekmeği bölüşsen olur mu savaş
Yürünmez bu yollar bak yavaş yavaş
Gidelim devrime kalk da yolu aş
Özü bir sözü bir partin oldukça

Kızıl güneş doğar tam ufukumuzda
Gelecek günler olur önümüzde
Sadece devrim var bak dilimizde
Özü bir sözü bir partin oldukça

Nurhak'tan çıkıldı bu uzun yola
50 sene oldu bak dile kolay
Bardağı taşıran nedir ki olay
Özü bir sözü bir partin oldukça

Leninist doksandır kavga içinde
İşçiyse noksandır düzen içinde
Emekçi bak hala ekmek peşinde
Özü bir sözü bir partin oldukça

DÜNYA GENÇLİK HAREKETİ: GEÇMİŞTEN BUGÜNE BİR BAKIŞ - 2

İngiltere’de Manchester Üniversitesi işgali eylemine gelim. İngiltere’de 13 Kasım 2020 tarihinde gerçekleşen Manchester Üniversitesi işgali eylemini anlatmaya çalışacağım. Manchester Üniversitesi öğrencileri, pandemi koşullarında konaklamak zorunda kaldıkları yurtların yetersizliği, öğrenci ve çalışanlara yapılan muamele ve yurt kiralarda indirim taleplerinin reddedilmesinin ardından üniversite kampüsünde işgal eylemi başlattı. Öğrenciler, pandemi koşullarında birçok dersin online olarak gerçekleştirildiğini, bazıları dersliklerde gördüklerini, fakat buna karşın üniversiteye çağrıldıklarını belirtirken hem yurt kiralalarını hem de üniversite öğrenim ücretlerini ek destek olmadan ödemek zorunda kaldıklarını söylüyor. Manchester Üniversitesi’nin öğrencilere karşı olan bu tutumu çalışanların da tepkisiyle karşılaştı. 200’e yakın üniversite

emekçisi, üniversite rektörüne mektup göndererek öğrencilere gösterilen kötü muameleden utanç duyduklarını dile getirdiler. Bu eylemler pek çok çevreden destek almasına karşın yalnızca kampüs duvarları ile sınırlı kaldı, peki neden?

Çünkü, yalnızca kampüs içi sorunlara ve reformist çözümlere bağlı eylemlerdi, bu eylemlerin ne bir sürekliliği gerçekleşti, ne de egemen sınıfa karşı bir tehdit oluşturdu. Sonuçta üniversite yönetimi %40 indirim talebini kabul etti, fakat hepimiz biliyoruz ki bu ufak kazanım kimsenin rahatsızlıklarını gidermeye yetmeyecekti ve yetmedi. Sorunların neden kaynaklandığını ve nasıl çözülebileceğini görmekten çok uzak taleplerle ortaya çıkan bu eylemler kampüs içinde dar sonuçlara ulaşarak bitti.

Şimdi bu yıl hepimizin bildiği Boğaziçi

eylemlerinde de varlığını gösteren Yunanistan öğrenci ve işçi gençliğinin başlattığı ve yönettiği eylemleri anlatmaya çalışacağım. Yunanistan'da hükümetin üniversitede polis denetimini öngören yasa tasarısı hazırlamasına tepki gösteren öğrenciler eylemlerin kıvılcımını çakmış oldu. Hükümet “adli suçların” arttığı gerekçesiyle okullara polisin girmesini meşrulaştırmak ve öğrenim süresine kota koymak istiyor. Öğrenciler ise parasız, demokratik, bilimsel eğitim talebiyle yasa tasarısına karşı çıkarak, eğitimin sermayenin ihtiyaçlarına ve pazar yasalarına göre yeniden düzenlenmesinin kabul edilmeyeceğini belirtiyorlar. 10 Şubat 2021 günü yasa tasarısının oylanmak üzere meclise getirildiği saatlerde ülke genelinde pek çok şehirde ve aynı saatlerde ortaklaşa eylemler gerçekleşti. Sorunların neden kaynaklandığını açıkça görmeyi başaran Yunanistanlı öğrenciler pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla çözüm yolunu da açıkça ortaya koyuyorlar. Hükümetin pandemi şartlarını gerekçe göstererek yasakları ve polis önlemlerini artırması tüm kentlerde ve ilçelerde gösterilerin kitlesel geçmesine engel olamadı. Gösterilere orta dereceli okul öğrencileri koordinasyonunun çağrısı doğrultusunda çok sayıda ortaokul ve lise öğrencisi de katılırken, okul aile birlikleri de öğrencilerin direnişlerinin yanında olduklarını açıklayarak gösterilere katıldı.

Eğitim emekçileri sendikaları da üyelerinin gösterilere katılmasını sağlamak için üç saat iş bıraktılar. Sendikalar ayrıca yasa tasarısının mecliste olanacağı gün ülke genelinde eğitimi durduracaklarını ve bir günlük grev yapacaklarını

bildirdiler. Gerçekleşen eylemler hedeflerini ve taleplerini ortaya koyunca tabii ki de sınıf dayanışması da ortaya çıkmış oldu. Tekstil İşçileri Sendikası, Turizm İşletmeleri Emekçileri Sendikası, İnşaat İşçileri Sendikası, İlaç Fabrikaları İşçileri Sendikası, Gıda İşçileri Sendikası, Metal İşçileri Sendikası, Kitap-Kağıt İşçileri Sendikası, Deniz Ve Liman İşçileri Sendikası ve İletişim-Bilgi Emekçileri Sendikası gibi pek çok işçi örgütleri de destek verdi. Ayrıca Müzisyenler Sendikası, Sağlık Emekçileri Sendikası, Tabipler Birliği, Emekli İşçiler Sendikası'nın da desteklediği gösteri öğlen saat 13.00 sıralarında Atina Üniversitesinin bulunduğu Propilya Meydanı'nda başladı.

Çok sayıda pankart ve kıvılcık bayrağın taşındığı gösteri sırasında geniş polis kuşatması dikkat çekerken öğrenciler meclise doğru yürüyüşe geçtiler. Yunan öğrencilerin sınıfsal bilinç seviyelerini açıkça gösteren bu eylemler kampüs duvarlarına hapsolmadığı gibi polis bariyerleri arkasında da kalmayarak meclis kapılarını burjuvazinin kale duvarlarını titreterek yine doğru hedefi göstermiştir. O meclis salonundan çıkacak her kararı değiştirecek tek şeyin sokakta olduğunu hem kendi ezilen sınıflarına hem de bütün dünyanın işçi ve emekçi kesimlerine duyurdular. Bunlar 2020-2021'de dünyada gerçekleşen gençlik eylemleriydi.

Ve yaşadığımız topraklarda bu yıl yaşanan pek çok kesimden destek toplayan Boğaziçi eylemlerine gelelim. Dinci faşist iktidarın doğrudan maşası olan bir rektörün kayyum olarak atanması sonrası başladı eylemler. Kayyum rek-

rektöre karşı üniversitenin bütün bileşenleri birleşik bir cephe oluşturdu ve fiili bir mücadele başlattı. Kürt belediyelerine atanan kayyumlar sonrası bunu alışkanlık haline getirmeye başlayan dinci faşist iktidar güçlü bir halk muhalefetiyle karşı karşıya kaldı. Eylemlerin en önemli yönü ise kampüs duvarlarına hapsolmayarak sokaklara taşması oldu. Pek çok ilde meydanlarda öğrenci gençliğin başlattığı bu eylemler sınıf bilincini kuşanarak işçi örgütlerinden destek alıp burjuvaziye karşı bir mücadele hattı oluşturdu. Taleplerini kendi kampüs sınırlarının ötesine taşıyarak eğitim sorunlarının sistemsel olduğunu ve bu kapitalist sistem yıkılmadığı sürece gerçek bir çözüm gelemeyeceğini görüyoruz. Hâlâ devam etmekte olan Boğaziçi eylemlerini selamlıyor ve zafer mücadele edenle-

rin olacak diyoruz.

Adana'dan Bir DÖB'lü

SESSİZLİK

Çocuklar koşturuyor sokaklarda üstlerinde forma
Altlarında toprak,
Kokusu sardı etrafta ne korku ne korkan
Soğuktan eser yok kanda
Ya birliktesin ya da yemeği soğutma
Annen çağırrsa son golü atmadan kaçma

Ama bugünlerde böyle değiliz biz,
Her yer beton her yer biçimsiz
Biz değiliz ki kim bunlar
Eylemler farklı ama isimler ortak
Kimimiz amca, kimimiz teyze
Eşitiz hepimiz ortak payda emektir bizde

Aç sesi ve dinle biraz
Kulak ver umudun sesine
Duyamıyorsan o senin problemdir duyamazsın hayatın sesini
Kuşların cıkcıklarını, gülümseyen bebekleri
Koşup oynayan kedi ve köpekleri
Kollarını açmış, doğanın sesini
Duyamazsın istesende gönülden dinlemedikçe
Yaşamımı değiştirmedikçe değişmezsin fikirc

Bugünün yarına kafa tutmazsa yaşayamazsın yarını
Yaşamakla hayatta olmak ayrı
Bu karıştırmasın kafanı

DÖB

“Özgürlük Sokakta
Sandıkta Değil!”

Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB

DOBirliği

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dob.birliği

